

Samenvatting

Jacob wordt aan het begin van de vorige eeuw veldwachter in het dijkdorp. Hij kan dan nog niet vermoeden welke vreemde, avontuurlijke en angstige voorvallen zijn nageslacht zal beleven. De kleindochter van Jacob, Katie, is een zelfbewuste jonge vrouw die door de gevangenschap van haar vader wordt geconfronteerd met haar verdrongen verleden en angstige momenten beleeft om de waarheid te achterhalen.

'Het begon bij Jacob' is een roman vol met spanning, moord, intriges en verrassende onthullingen, die zich afspelen in het recente verleden van de prachtige West-Friese streek.

Uit het boek

Zonder verder iets te zeggen liep hij de kamer uit, Trijntje en Dries verbaasd achterlatend. Hij stapte in zijn klompen en liep naar de schuur. Daar klom hij op de wankel trap naar boven, snoof de geur op van de tabaksbladen en loerde de zolder af. Het was niet zijn dag, de zolder was leeg. Hij bonkte de trap af en liep richting de dijk. Daar liep Klaas te stampen en te razen, trapte de bloemen en het hoge gras plat met zijn grote klompen. Zijn blik werd getrokken door de twee kinderen die daar op de keien zaten. Klaas knipperde een keer met zijn ogen, nog een keer... Zag hij dat nou goed, zijn zoontje met haar? Klaas deed zijn klompen uit en liep verder op zijn klompsokken. Die gleden niet zo snel weg en maakten geen lawaai. Dichterbij gekomen zag hij het. Zijn zoon, zijn miezerige, bleke zoon met haar. Het was dat Klaas niet kon gaan rennen, want dan was hij absoluut gevallen, maar zijn schreeuw overstemde het geluid van het golvende water en van de schreeuwende meeuwen. De kinderen draaiden verschrikt tegelijk hun hoofd om richting Klaas, die hen nu al dicht genaderd was. Dreigend pakte hij Yvo bij zijn kraag, tilde hem zo hoog op dat zijn voeten niet meer bij de grond konden komen. En met een woeste schreeuw zwaaide hij hem heen en weer om hem daarna over de zwerfkeien heen in het IJsselmeer te gooien. Het water spatte omhoog, zelfs door het lichte gewicht van zijn magere zoontje kolkte het water om hem heen. Yvo spartelde in het water. Hoewel hij kon zwemmen was de schrik zo groot dat hij dacht dat hij zou verdrinken. "Pa", riep hij: "Pa!"